

Soedan – Reis langs de Nijl

Na de prachtige duiken in de Rode zee hebben we de deelnemers op het vliegtuig gezet. Wij werden uitgenodigd om in het Hilton in Port Sudan te overnachten. Hieronder ons verslag over onze bijzondere reis langs de Nijl in het grootste land van Afrika.

Om 5:00 werden we zondagochtend opgehaald bij het Hilton door de tuctuc. We vertrokken voor de grote avonturen in donker Islamitisch Afrika. De tuctuc reed in het donker allerlei steegjes door om bij het busstation te komen. Het was daar een drukte van jewelste, ondanks dat Port Sudan een provinciestad lijkt. Een grote oude Japanse lorry stond klaar en onze gids Achmed had drie plaatsen voorin gereserveerd. De besten gaan toch altijd weer naar de toeristen. We hadden geluk dat er een asfaltweg was aangelegd zeer recent, dus het schoot lekker op. Het had nog wel een uurtje sneller gekund als wij niet 9x (!) ons reisvisum moesten laten zien aan controleurs die we als enige levende wezens tegenkwamen in de woestijn. We konden niet aan de rest van de reizigers, allemaal mannen, merken dat zij het probleem vonden dat wij hen ophielden. Een keer stopten we om even te plassen. Er waren wat tentjes met etenswaar en Ben fotografeerde dolenthousiast een jongen die in een grote pan roerde. Bleek hij de foto in de richting van een politietent te hebben gemaakt. Nergens aan te herkennen, maar hop drie agressieve mensen voor onze neus en wij moesten direct de tent in. Daar zat de opperhoofdagent op een stoel een grote waterpijp te roken. We konden hem nauwelijks zien. Alle papieren erbij, onze gids erbij en tenslotte nog een heel aardige Soedanees om verder te kunnen reizen.

We kwamen om 14:00 aan in Atbara. Volgens het reisboek een stad, waar je transport zoekt om verder te reizen. Je merkte dat er zeer weinig toeristen waren. Veel concurrentie dus onder de tuctucs en taxi's. We stapten in de minimibus van Saed, een statige magere man met een lange nek. Eerst nog even naar de Security om een stempeltje te halen en zo kwamen we tot het mooie ronde getal 10 van het aantal controles. Saed nam ons mee naar huis om even te rusten. Dat even rusten werd een avontuur van twee nachten slapen. Hij, zijn vrouw en drie kinderen waren enorm gastvrij en we werden met zeer open armen ontvangen. Dit is het soort

Afrika waar je thuis over fantaseert. Je ontmoet mensen die geen cent te makken hebben, maar alles voor je over hebben. We zijn meegenomen naar veel families in de wijk. Het heeft blijkbaar veel aanzien om toeristen in huis te hebben, want er kwamen veel mensen even een kijkje nemen met de hele familie. Ben en ik werden gescheiden en Ben werd meegenomen naar een mannencafé voor een kopje thee. Ik kwam terecht in woonkamers met opa's, oma's, kinderen, ooms en tantes, aldus grote families die werden opgetrommeld. We gingen nog naar een armoedige kliniek waar Saed ons trots aan de dokter, zijn vriend, voorstelde. Ook liet hij nog even de fantastische Opel zien van deze dokter. Hij had werkelijk veel aanzien in deze provinciestad.

De vrouw van Saef kookte heerlijk voor ons en we mochten overal gebruik van maken. Zij heeft apart een keuken - je denkt echt dat je in het tropenmuseum rondloopt - en een kamertje voor haar en haar dochter. Mannen en vrouwen eten apart behalve vrouwelijke gasten. Die mogen mee-eten. Er wordt een groot plateau neergezet en iedereen eet met de hand. Brood

wordt gebruikt als lepel. Er was op de binnenplaats een douche en een toilet. Saed had veel bedden in huis voor gasten. Een donkere kamer met televisie, de belangrijkste ruimte van het huis. De TV stond uiteraard de hele dag aan. De binnenplaats was erg gezellig. Er stonden hennaplanten en een citroenboom. Natuurlijk werd er 's avonds Engels geïmproviseerd met de kinderen en Klaudie ontkwam met geen mogelijkheid aan de henna tatoe.

Een dag later zijn we naar de eerste toeristische attractie geweest. De Meroe pyramides. De bedoeling was om drie archeologische plaatsen te bezoeken, maar het ging op z'n Afrikaans: langzaam!! Het werd er dus slechts 1. We moesten ons tempo enorm omlaag schroeven hier. Moeilijk voor ons. Eigenlijk wel de grootste uitdaging. Oponthoud doordat je bij een bank bent waar je geen geld kunt wisselen maar bij de Pepsi cola kiosk wel waar je een verkeerde telefoonkaart krijgt, waar je bij het toeristenbureau alleen een vriendelijke lach krijgt en geen papieren. Want deze moet je dan weer bij het Ministerie van sociale zaken en informatie halen. En waar je 20 kopietjes moet maken van een reisvisum en paspoort aan de andere kant van de stad. Dit Afrika heb ik werkelijk nog nooit meegemaakt, maar het is echt heel amusant om te zien. Alles gaat anders dan je hebt bedacht en gepland.

We zijn langs de Nijl door de woestijn naar het Noorden gegaan. De weg van Dongola naar Wadi Halfa, oftewel de belangrijkste handelsroute van Egypte naar Soedan. Dan pas merk je hoe groot dit land is. Op de kaart is het een klein stukje, maar we hebben heel wat uren gestuiterd door het malle zand. De mensen zijn zo gastvrij, dat je eigenlijk niets mee hoeft te nemen tijdens de reis. Je wordt overal uitgenodigd om te eten, thee te drinken en te slapen. Je voelt je enorm welkom. De meeste huizen zijn heel groot, met enorme patio's. Er zijn veel bedden voor bezoekers, maar verder hebben de mensen heel weinig. Het leven is erg sober. Weinig stoelen, tafels en helemaal geen uxeproducten. Zo hebben we bijvoorbeeld een week niet in de spiegel kunnen kijken, de was moeten doen in een teiltje. Er was zelfs niet over een kraantje in huis. Maar, het was over het algemeen niet vies. De mensen zijn redelijk schoon en er is praktisch geen afval. Ze eten alleen wat ze zelf op het land hebben staan (bruine bonen, linzen, dadels en uien) en het groenafval geven ze aan de dieren. We

hebben heerlijke maaltijden gehad. Het brood, wat ze bij iedere maaltijd eten is heerlijk. We eten samen met de hele familie uit 1 pot. Dat was wel even wennen, omdat iedereen met de handen eet. Gelukkig hebben we nergens last vast en voelen we ons kerngezond. 1 nacht hebben we in een hotel. gezeten. Dat was een smerige plaats. Je kunt hier echt beter bij de mensen thuis zijn. Overal staat de 'ful' te pruttelen, bruine bonen maaltijd die we zo'n beetje iedere dag hebben gegeten. Wat hebben wij toch altijd veel nodig in Nederland!

Het land is prachtig. We hebben diverse tempels en piramides bezocht en in totaal misschien 5 toeristen gezien tijdens onze hele trip. Heel anders dan Egypte waar duizenden toeristen rondlopen. Hier moet je op zoek naar de sleutel van de Ghaffir - de beheerder - om de tombes te kunnen openen. Het lijkt soms wel een spannend verhaal uit een boek. Een keer werden we er zelfs van verdacht oude spullen te hebben gestolen.

We zijn door dorpen gekomen waar geen winkel was. De mensen kijken je ook heel gek aan als je erom vraagt. Je kunt toch bij hen theedrinken. Ze snappen niet goed wat je dan nodig hebt. Wat moet je dan hebben uit de winkel?! We zijn blij met Achmed. Een serieuze man van 61, die sinds ons vertrek uit Port Soedan, ons als tolk bijstaat. Misschien kan de eerste groep het zich nog herinneren. Onze gids van Suakin. Voor hem ook de eerste keer dat hij door zijn eigen land reist. Dat is wel komisch. Wij weten er met ons fantastische reisboek meer vanaf dan hij en de mensen in de dorpen. De mensen weten niet wat er in het dorp verderop gaande is, laat staan verderop. We waren erg blij met Achmed. Dat maakt het communiceren met de mensen erg makkelijk. Hij werd steeds enthousiaster. Hij vond het een geweldig avontuur om zijn eigen land door te reizen. Vandaag kwamen we terug in Port Sudan en hij kon niet ophouden met vertellen aan de mensen die hij tegenkwam. Je merkt dat niemand heeft gereisd door Soedan behalve misschien naar Khartoum of Kassala. Hij kreeg veel bewondering en aanzien door deze trip en was echt heel trots.

Dit land heeft werkelijk alles te bieden: prachtige natuur (uiteraard konden we het niet laten om 1 van de bergen van Kassala te beklimmen...), zeer gastvrije mensen, rijke cultuur. Je moet wel een beetje van avontuur houden. We hebben uren gestuiterd door de woestijn. Ook zijn we menig keer verhoord door de Security. Filmen en fotograferen is namelijk verboden, zelfs voor de eigen bevolking. Je ziet ook dat de oorlog voorbij is en de mensen aan het opbouwen zijn. En ons project: morgen zien we Santo weer. We hebben geld over om aan hem te geven voor zijn familie in Zuid-Soedan. Aardig wat geld kunnen sparen doordat we vaak hebben overnacht en gegeten bij de mensen thuis. We hebben onderweg veel mensen kunnen helpen met een paar dollar, met name de ouderen en gehandicapten. We zijn hele arme dorpen gepasseerd. De lunchpakketjes die we kregen in de bus hebben we meteen weggegeven aan de kinderen die we op de parkeerplaatsjes zagen.

Morgen gaan we naar Cairo. We hadden dit avontuur niet willen missen en genieten nu nog even van de zon met een kopje 'chai'.

Ben & Klau